

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **XX**, narozen dne **XX**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem t. č. **XX**
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019, č. j. MV-142159-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 10. 1. 2019, č. j. MV-142159-4/SO-2018, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 10. 2018, č. j. OAM-1233-26/ZR-2018, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců mu byl udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 9. 2017 ve věci sp. zn. 50 T 9/2017 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. 15 To 5/2018, byl žalobce odsouzen pro spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let. Tím byla naplněna podmínka ustanovení § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Námitky žalobce týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce považoval žalovaný za nedůvodné. Vysvětlil, že žalobce si při páčání zvlášť závažného zločinu musel být vědom toho, že důsledky jeho jednání ohrožují realizaci jeho rodinného a soukromého života na území ČR. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30.
3. Žalovaný dále uvedl, že dle Cizineckého informačního systému se na území ČR nenacházejí žádní rodinní příslušníci žalobce, kteří by na něm byli pobytově závislí. Žalobce prožil asi 23 let mimo území ČR a nevytvořil si zde takové společenské a kulturní návyky, které by bránily jeho zařazení do společnosti v zemi původu. V průběhu doby pobytu ve vězení, kde se žalobce nachází od 6. 9. 2016 do 6. 9. 2024, nevznikají hodnotné vazby na území. O dostatečnosti ekonomické integrace žalobce nesvědčí, že páchal drogovou kriminalitu ze zjištěných důvodů. Žalobce je v produktivním věku, a pokud uvedl, že v budoucnu hodlá provozovat restauraci, lze tuto činnost vykonávat i v zemi jeho původu. Většina žalobcem uváděných vazeb na území ČR má vietnamský původ, trestnou činnost rovněž páchal s příslušníky vietnamské komunity, vazby s vietnamskou komunitou tedy zjevně udržuje. Po dobu pobytu žalobce ve vězení jsou jeho rodinní příslušníci uvyklí na odloučení od jeho osoby. Jeho současná přítelkyně pracuje, čímž zajišťuje potřeby domácnosti žalobce a jejich tří dětí, přispívají jí také rodiče žalobce. V té souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35.
4. Dle žalovaného nelze chování žalobce v době trestního stíhání považovat za důvod, pro nějž by bylo možno odhlédnout od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Jen na základě délky pobytu žalobce na území a jeho rodinné vazby nelze dovozovat, že napadené rozhodnutí bude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Jednání žalobce, který neoprávněně

zprostředkoval a jinému opatřil drogu metamfetamin ve značném rozsahu cca 2 kg, je závažné a bylo spácháno ze zjištěných důvodů, proto dle žalovaného převažuje zájem na ochraně české společnosti nad zájmem žalobce. Napadené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu žalobce na území ČR a neznamená zákaz styku žalobce s jeho dětmi či dalšími rodinnými příslušníky. K tomu žalovaný znovu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Úmluva o právech dítěte připouští v čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 i oddělení dětí od rodiče, který s nimi nemusí žít v jednom státě. Ukončení pobytu žalobce na území ČR je odůvodněno veřejným pořádkem.

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům dle § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí správních orgánů dále nerespektují úpravu § 174a zákona o pobytu cizinců. V řízení nebyla řádně posouzena otázka přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Správní orgán zjišťoval okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, nepřihlédl však k okolnostem svědčícím v jeho prospěch, ačkoli je žalobce uváděl.
6. Žalobce uvedl, že v ČR žije od r. 1997, podniká, má zde rodiče a přítelkyni se třemi dětmi, kdy všichni mají povolen trvalý pobyt. Dále zde má dvě další děti, které jsou občany ČR. K Vietnamu nemá rodinné či majetkové vazby, žije tam sice jeho sestra, s níž žalobce udržuje kontakt, takovou vazbu však nelze považovat za důvod přiměřenosti rozhodnutí. Po propuštění z výkonu trestu se žalobce hodlá vrátit k přítelkyni a třem společným dětem. Správní orgán měl možnost provést výslech účastníka řízení či výslech partnerky a potomků žalobce, aby si ujasnil rodinné vztahy a veškeré okolnosti, k čemuž nedošlo. Správní orgán neprovedl dostatečnou individualizaci svého rozhodnutí, opomněl roli žalobce v trestné činnosti a neposoudil závažnost spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci zázemí, které si žalobce v ČR vytvořil. Je zřejmé, že v průběhu pobytu ve vězení si žalobce významné vazby v ČR nevytvořil, je však třeba brát v úvahu spíše předchozí období jeho pobytu, kdy si vazby vytvořil. Bylo třeba zabývat se skutečnými dopady do života žalobce, k čemuž žalobce odkázal na závěry Veřejného ochránce práv pod sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG.
7. Dle žalobce je se zrušením trvalého pobytu spojeno jeho vycestování z ČR a žalobce si s výjimkou víza za účelem strpění pobytu nebude moci jiným způsobem upravit pobyt. Žalobce v tomto ohledu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 59 A 14/2014-48. Žalobce také odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 vymezující faktory relevantní při posuzování cizineckých věcí. Posouzení správních orgánů je nedostatečné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a odůvodnění správních orgánů je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci. Délku pobytu žalobce na území či jeho rodinné vazby nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejich základě dovozovat nepřiměřenost rozhodnutí. Závažnost spáchané trestné činnosti a délka a druh trestu uloženého žalobci je důvodem, pro nějž převažuje zájem na ochraně české společnosti. Vzhledem k pobytu ve výkonu trestu je evidentní, že žalobce nemůže podnikat. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, uvedl, že je na žalobci, aby po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu našel cestu, která by jej vedla k nějaké formě rodinného soužití. Zrušení trvalého pobytu není nepřekonatelnou bariérou mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky. Již samotný výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody je nutno brát za intenzivnější narušení rodinného a soukromého života žalobce, než zrušení trvalého pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018-32). Žalobce byl v řízení vyslechnut, další výsledky by byly nadbytečné v situaci, kdy správní orgány považovaly rodinné vazby žalobce na území za skutečné. K tomu žalovaný opět odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018-32. Žalovaný tedy považoval žalobu za nedůvodnou a navrhoval, aby ji soud zamítnul.

9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto pro věc rozhodné skutečnosti:
10. Dne 1. 2. 2018 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 9. 2017 ve věci sp. zn. 50 T 9/2017. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ustanovení § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let a trestu propadnutí věci – mobilního telefonu. Z rozsudku plyne, že žalobce po předchozí dohodě koupil pro nezjištěného zájemce od vietnamských členů organizované skupiny metamfetamin o hmotnosti 1 980,6 g. Z popisu evidence rejstříku trestů plyne, že žalobce byl v minulosti trestán, kromě popsaného byl dvakrát odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za výtržnictví a podvod a jednou bylo jeho trestní stíhání pro těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podmíněně zastaveno.
11. Dne 4. 6. 2018 oznámil správní orgán prvního stupně žalobci zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v rámci výsledku konaného dne 22. 6. 2018 k věci uvedl, že je zdravý, do ČR přijel za otcem a matkou, před uvězněním obchodoval s oblečením, má zde vietnamskou přítelkyni a s ní tři nezletilé děti, s nimiž před uvězněním sdílel společnou domácnost. Děti chodí do školy a školky. Žalobcova rodina bydlí v domě jeho otce, přítelkyně pracuje, přispívají jí žalobcovi rodiče. Žalobce má v ČR dále dceru narozenou v r. 2003, kterou naposledy viděl v r. 2008, a syna narozeného v r. 2007, s nímž se naposledy viděl v r. 2016. Ze sdělení Vězeňské služby české republiky ze dne 4. 7. 2018 plyne, že žalobce ve věznici opakovaně navštěvuje jeho vietnamská družka a tři děti, někdy také jeho otec a matka. Pobytovou kontrolou policie bylo zjištěno, že partnerka žalobce XXX a děti žalobce žijí společně s matkou a otcem žalobce.
12. Po vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vydal správní orgán prvního stupně dne 4. 10. 2018 rozhodnutí, kterým žalobci zrušil platnost povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců mu udělil výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval odsouzení žalobce a popsal zjištěnou rodinnou situaci. Dospěl k závěru, že žalobce sice má v ČR vytvořeny poměrně silné rodinné a soukromé vazby, nicméně po jejich srovnání se závažnou trestnou činností spáchanou žalobcem, měl správní orgán za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu není v případě žalobce nepřiměřené. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný, jehož rozhodnutí žalobce napadl žalobou.

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky anebo byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
15. Soud především neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a v napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Z rozhodnutí správních orgánů, která tvoří jeden celek, je zřejmé, z jakých důvodů bylo rozhodnuto a na základě jakých podkladů včetně úvah o jejich hodnocení.
16. Stěžejní okruh žalobních námitek směřuje k tomu, že nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, případně, že správní orgány pro účely posouzení této otázky dostatečně nezjistily skutkový stav. Tyto žalobní námitky nicméně soud považuje za nedůvodné.
17. K otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka existuje bohatá judikatura, kterou shrnuje žalobcem vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Podle tohoto rozhodnutí *„ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“* Nejvyšší správní soud zde rovněž shrnul faktory, které je třeba i v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu brát v potaz. Jsou jimi *„(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.“*
18. Posouzení přiměřenosti vyžaduje jednak zhodnocení intenzity narušení veřejného zájmu na jedné straně, dále zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života cizince při vědomí výše uvedených faktorů, a výslednou úvahu o převážení veřejného či soukromého zájmu v konkrétním případě. K míře narušení veřejného zájmu soud uvádí, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně vysoké společenské škodlivosti žalobcem

spáchaného jednání. Žalobce se dopustil zvláště závažného zločinu, tedy typově nejzávažnějšího trestného činu, jaký české právo zná. Vysoká protispolečenská závažnost jednání žalobce plyne již z toho, že byl za své jednání odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, čímž o pět let překročil hranici stanovenou pro zrušení trvalého pobytu v § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění. Škodlivost žalobcem spáchaného činu nemůže nikterak umenšit jeho chování v průběhu trestního řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přesně popsal, v čem trestné jednání žalobce spočívalo, a jednání žalobce nebylo třeba podrobněji analyzovat či individualizovat.

19. Otázka zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na prvním místě vyžaduje zjištění skutečných soukromých či rodinných poměrů žalobce. Je přitom především na žalobci, aby sám tvrdil, jaké jeho poměry jsou, jaké rodinné či jiné vazby na území ČR má a aby případně navrhnul důkazy k prokázání těchto tvrzení. Po příslušném správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly z hlediska nepřiměřenosti zásahu svědčit ve prospěch cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21).
20. Není pravdou, že by žalobce nebyl ve správním řízení vyslechnut. K jeho výsledku došlo dne 22. 6. 2018, kdy žalobce popsal své rodinné a soukromé poměry, jak je zmíněno výše. Správní orgány neměly důvod pochybovat o tvrzeních žalobce týkajících se jeho rodinných poměrů, v jím tvrzeném rozsahu je proto považovaly za zjištěné, čímž žalobce nemohl být poškozen. Jeho soužití s rodinou bylo navíc potvrzeno provedenou pobytovou kontrolou. Další prokazování těchto zjištěných skutečností se tedy jeví nadbytečné. Žalobci nic nebránilo v průběhu správního řízení svá tvrzení týkající se jeho soukromých a rodinných poměrů dále rozšířit, k čemuž žalobce nepřistoupil. Ani v žalobě pak žalobce neuvádí, že snad má na území ČR rodinný či jiný blízký vztah k dalším osobám, než jak vypověděl při svém účastnickém výslechu. V tomto kontextu nelze správním orgánům vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť pro věc nejpodstatnější skutečnosti plynou ze spisového materiálu, který správní orgány nashromáždily, či z tvrzení žalobce, která správní orgány akceptovaly.
21. Správní orgány vyšly z toho, že žalobce je na území ČR zakotven dlouhodobě. Uzavřely, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů žalobce, který bude logicky spočívat v tom, že se buď rodina žalobce přesune s žalobcem mimo území ČR, nebo bude s žalobcem v omezenějším kontaktu. Tento zásah lze jako nejintenzivnější vnímat ve vztahu žalobce a jeho tří nezletilých dětí, s nimiž žalobce před nástupem do věznice sdílel společnou domácnost. O tyto děti je nicméně ze strany partnerky a rodičů žalobce postaráno, stejně jako je postaráno o dvě děti žalobce s českým státním občanstvím, které má žalobce z předchozích vztahů a s nimiž před nástupem do vězení společnou domácnost ani nesdílel. Odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let ostatně narušilo soukromý a rodinný život žalobce větší měrou, než zrušení jeho povolení k trvalému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018-34). Nejbližší rodina, s níž žalobce sdílel společnou domácnost, je vietnamského původu, a dále je na jejím rozhodnutí, zda bude po propuštění žalobce z výkonu trestu realizovat rodinný život s žalobcem trvalým přesunem mimo území ČR, v čemž jí není bráněno, nebo např. dílčími návštěvami. Ani

dvěma starším dětem žalobce, s nimiž se nyní žalobce nestýká, není zrušením trvalého pobytu žalobce bráněno v kontaktu s žalobcem.

22. Je pravdou, že žalobci nic nebrání požádat si o nižší formu pobytového oprávnění, je však třeba doplnit, že získání takového oprávnění patrně bude pro žalobce vzhledem k jeho trestní minulosti alespoň dočasně problematické. Správní orgány nicméně nepřehlédly, že k zásahu do rodinného života žalobce dojde. Vzhledem k věku žalobce, délce jeho pobytu v ČR a předtím ve Vietnamu bylo možno vycházet z toho, že žalobce patrně nemá ve Vietnamu příliš intenzivních vazeb, nicméně tamější prostředí a jazyk jsou mu známy. Ve Vietnamu má sestru a i během svého pobytu v České republice se pohyboval ve vietnamské komunitě. Jeho návrat do Vietnamu tedy není z tohoto pohledu vyloučen.
23. Správní orgány nejsou povinny všechna kritéria uvedená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, resp. v § 174a zákona o pobytu cizinců, výslovně ve svých rozhodnutích vyjmenovat a ke všem se výslovně vyjadřovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Přestože žalobce správními orgány vytyká nedostatečná zjištění skutkového stavu, ani v žalobě neuvádí, co přesně by mělo být správními orgány ohledně jeho soukromého a rodinného života dále zjištěno. Přítomnost jeho rodiny v tvrzeném rozsahu není sporována a žalobce nadále neoznačuje jiné členy rodiny či konkrétní občany ČR, na něž má vazby. Žalobce v rámci své argumentace setrvává v obecné rovině, aniž by sdělil, jaké konkrétní skutečnosti měly být správními orgány pominuty. Skutečnost, že správní orgány na základě zjištěného skutkového stavu nerozhodly ve prospěch žalobce, neznamená bez dalšího, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, nebo že správní orgány nepřihlédly k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce.
24. Napadené rozhodnutí je vystavěno na tom, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, tento zásah nicméně nepřeváží nad zájmem české společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Rovněž soud vnímá citelnost zásahu rozhodnutí správních orgánů do poměrů žalobce a jeho rodiny, souhlasí však se závěrem správních orgánů, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není v tomto případě nepřiměřené. Naproti zásahu do rodinného života žalobce je totiž třeba na misky vah postavit trestnou činnost žalobce, její povahu a závažnost. Přehlédnout nelze ani to, že nejcitelnější zásah do soukromého a rodinného života představuje již to, že žalobce vykonává dlouhý trest odnětí svobody, pročez standardním rodinným životem nyní ani nežije. Tuto skutečnost si však žalobce způsobil sám.
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, uvedl: *„Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků,*

kteřé s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině *zákona*

o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li

na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností *za* *následek,*

že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ V právní větě tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud shrnul, že: „Odsouzení pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků za jednání spočívající v organizování a řízení rozsáhlého a dlouhodobě fungujícího „průmyslového podniku“ na výrobu marihuany ve velkém rozsahu za účelem dosažení zisku zásadně je důvodem, pro který je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince přiměřené zrušit mu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015, povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním.“

26. Žalobce, jakožto cizí státní příslušník, který nemá automaticky právo pobytu na území ČR, projevil flagrantní nedostatek respektu k české společnosti a českým právním předpisům. Žalobce byl i před posledním odsouzením opakovaně trestán. Jakožto cizinec s povoleným pobytem měl předchozí odsuzující rozhodnutí vnímat o to intenzivněji, že nemá bezpodmínečné právo pobytu v ČR, a měl si tedy být vědom toho, že zrušení pobytového oprávnění včetně jeho negativních důsledků pro rodinný život jeho a jeho rodinných příslušníků mu v případě páchaní trestné činnosti hrozí. Přesto se dopustil závažné trestné činnosti.
27. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalovaný po výzvě soudu s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec dne 11. listopadu 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu